

Súd: Okresný súd Bratislava V
Spisová značka: 41C/196/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512223995
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Jahnová
ECLI: ECLI:SK:OSBA5:2015:1512223995.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava V, v konaní pred samosudkyňou JUDr. Ivanou Jahnovou, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova ul. č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu škody 125,- Eur a nemajetkovej ujmy 319 Eur, takto

rozhodol:

I. Súd návrh **z a m i e t a** .

II. Odporcovi sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Žalobou, doručenou tunajšiemu súdu dňa 27. 9. 2012, sa navrhovateľ domáhal voči štátu náhrady škody 125,- Eur a nemajetkovej ujmy 319,- Eur.

Navrhovateľ svoj nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, uplatnený označenou žalobou voči štátu - Slovenskej republike, odôvodnil nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava V, v exekučnej veci, podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31. 12. 2012 tým, že v exekučných konaniach vedených podľa procesných pravidiel § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 1. 2. 2002 do 31. 5. 2010 je založená zákonná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Podľa navrhovateľa exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti; nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, nerozhodol o návrhoch o udelenie poverenia v zákonom stanovenom čase. V exekučných konaniach vedených podľa procesných pravidiel ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 1. 2. 2002 do 31. 5. 2010 sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora do 15 dní od doručenia takejto žiadosti a to bez ohľadu na to, či exekučným titulom bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodnutie rozhodcovského súdu alebo notárska zápisnica. Navrhovateľ tvrdí, že v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými priedňami tak, že k vydaniu rozhodnutia došlo až po veľmi dlhej dobe. Predmetný postup namieta navrhovateľ ako nesprávny v rozpore so zákonom. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, súd nevykonával žiadne úkony, ktoré by smerovali k odstráneniu právnej neistoty.

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Majetkovú ujmu vyčíslil ako náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávok v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutím o nej.

Navrhovateľ náklady, resp. majetkovú škodu v každej zo spojených vecí vyčíslil v celkovej sume 125,- Eur špecifikoval ako súčet sumy 70,- Eur za správu pohľadávky - pracovné výkony zamestnancov pomocou informačného systému; sumy 40,- Eur za udržanie a správu informačného systému; sumy 15,- Eur za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštové a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch si navrhovateľ uplatňoval z dôvodu, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie veci v primeranom čase, nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu rizík ako k zániku povinného, zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolvenčným povinným.

Nemajetkovú ujmu navrhovateľ uplatnil v sume 660,- Eur za každý rok = 55,- Eur mesačne, poznačený prieťahmi, ako potrebu náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá má základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov štátu. Výšku nemajetkovej ujmy ako primeranú satisfakciu vyčíslil paušálne s poukazom na v žalobných návrhoch uvedené Nálezy Ústavného súdu SR sp. zn.: III. ÚS 203/06-25, III. ÚS 235/04-3, III. ÚS 347/05, III. ÚS 118/06-40, III. ÚS 110/04-55, III. ÚS 125/04-44, III. ÚS 229/04-52, III. ÚS 21/05-30, III. ÚS 190/05-36, III. ÚS 301/05-38, v ktorých veciach bolo ústavným súdom sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie za zbytočné prieťahy v trvaní viac ako jeden rok v sume 15 000,- Sk až 20 000,- Sk.

Súčasne navrhovateľ žiadal vydať medzitimny rozsudok v zmysle § 152 ods. 2 veta druhá in fine zákona č. 99/1963 Zb. - Občiansky súdny poriadok (OSP) tak, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá navrhovateľovi vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava V, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pohľadávky navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere povinným v zákonom stanovenej lehote.

Odporca vo svojom vyjadrení doručenom súdu dňa 25. 9. 2013, doručenom navrhovateľovi dňa 15. 10. 2013, žiadal žalobný návrh z dôvodu nepreukázania splnenia zákonných podmienok vzniku zodpovednosti za škodu a ako právne neopodstatnený v celom rozsahu zamietnuť a priznať odporcovi náhradu trov konania.

Odporca žalobný návrh považuje za zmätočné podanie, v ktorom nie sú splnené procesné podmienky. V podaní chýbajú relevantné údaje ako dátum doručenia podaní súdu, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody. Navrhovateľ nepredložil jediný relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy, atď. Navrhovateľ odkazuje na exekučný spis a uviedol časť dôkazov, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša navrhovateľ sám. Neoznačenie spisovej značky exekučného konania, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu (teda nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí), bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd Slovenskej republiky odmietol sťažnosti navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 211/2012, IV. ÚS 366/2012, IV. ÚS 374/2012). Odporca v tejto súvislosti navrhol aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 OSP vzhľadom na skutočnosť, že v tomto momente nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody keď navrhovateľ namieta „nezákonné konanie“ v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej dobe a zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prieťahov.

Čo sa týka prietáhov v exekučných konaniach, navrhovateľ neuviedol kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany odporcu. Judikatúra Ústavného súdu SR konkrétne v náleze z 3. 5. 2011, č. k. III. ÚS 69/2011-25 poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilantius iura (každý nech si stráži svoje právo). Odporca má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR.

Odporca eviduje žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Súčasne poukazuje na skutočnosť, že dňa 23. 4. 2012 mu boli doručené prvé žiadosti a dňa 27. 9. 2012 boli okresnému súdu doručené žalobné návrhy, ktoré boli podané pred uplynutím 6-mesačnej lehoty. Napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, adresovaných navrhovateľovi, bola odporcovi doručená všeobecná odpoveď, kde navrhovateľ nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie a nebol ochotný priložiť ani príslušné poverenia vydané exekútorom, označiť, dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o škode, doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, uviesť skutočnosti, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy/ústavné sťažnosti, ani doklady preukazujúce „ohrozenie“ práv zánikom povinného, resp. jeho insolveniou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podanej žiadosti a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., preto nárok navrhovateľa nepovažuje za predbežne prerokovaný. Odporca má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde.

Na splnenie podmienok úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody odporca poukázal na ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. a konkrétne vzhľadom na povahu úkonu rozhodnutie o žiadosti exekútora na vykonanie exekúcie podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku na skutočnosť, že prax ukázala, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, čo sa prejavilo vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania (rozsudok Súdneho dvora EÚ - Asturcom C-40/08 - ktorý nevylučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní). Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1. 6. 2011 (zákon č. 102/2011 Z. z.) zaviedlo, že lehota 15 dní na udelenia poverenia neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2, písm. c) a d), t.j. vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Akýkoľvek nárok navrhovateľa vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 1. 6. 2011 nemá oporu v zákone. Ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku sa správne aplikovalo na rozhodcovské rozsudky aj pred 1. 6. 2011 vzhľadom na to, že tieto sa týkali právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv (judikatúra Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/2002 - pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone (sp. zn. II. ÚS 64/1997, na ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje), ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR z 13. 10. 2011 sp. zn. 3Cdo 146/2011 a z 29. 3. 2011 5Cdo 291/2010, vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný (judikatúra Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/2002. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy“ (I. ÚS 63/2000).

Odporca vznesol námietku premlčania práva na náhradu škody, nakoľko k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť v období pred marcom 2009. V prípade, ak mala navrhovateľovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15-dňovej lehoty, lehota na uplatnenie tohto nároku začala plynúť od momentu skončenia navrhovateľom tvrdených prieťahov, t.j. od momentu vydania poverenia o čom sa navrhovateľ v niektorých prípadoch dozvedel pred viac ako tromi rokmi.

Inštitút premlčania, premlčaciu lehotu, respektíve jej plynutie v prejednávacom prípade upravuje § 19 zákona č. 514/2003 Z. z. tak, že sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia), rozhodnutia.

Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Navrhovateľom vyčíslenú škodu ako paušálne sumy za všeobecne uvedené činnosti odporca považuje za nesprávne a účelové. Pre úspešné uplatnenie nároku je nevyhnutné preukázať existenciu škody. Odporca poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody a tým neunesol dôkazné bremeno. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikla navrhovateľovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy v konaní. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami/skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo dochádzať k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčíslovaniu škody zo strany navrhovateľa a preskúmanie predmetného nároku je znemožnené. V súvislosti s uplatňovanou nemajetkovou ujmom odporca tvrdí, že navrhovateľ nepreukázal, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením ani vznik nemajetkovej ujmy, ktorej náhrada by sa mala poskytnúť v peniazoch.

Rovnako navrhovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť nesprávneho úradného postupu a vzniku škody či nemajetkovej ujmy.

V súvislosti s uplatňovanou nemajetkovou ujmom odporca poukázal na skutočnosť, že otázku či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať Ústavný súd SR. Podľa názoru odporcu, ako aj s poukazom na ust. § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov - neprípustnosť sťažnosti; efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prieťahy v konaní (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co 285/2011). Konajúci súd o náhrade škody by mohol pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní v prípade, ak by tieto boli konštatované predsedom súdu alebo Ústavným súdom SR.

Okresný súd Bratislava V vzhľadom na námietky odporcu, na nedostatok procesných podmienok v konaní, ktoré vidí v zmätočných žalobných návrhoch, ako aj ich predčasnom podaní na konanie súdu a nedostatku právomoci všeobecného súdu rozhodovať vo veci prieťahov súdu v exekučných konaniach uvádza nasledovné:

Podľa § 103 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (OSP) - kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 42 ods. 3 OSP - pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Podľa § 79 ods. 1, 2 OSP - (1) Konanie sa začína na návrh. Návrh má okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3) obsahovať pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov, ktorých sa navrhovateľ dovoľáva, a musí byť z neho zrejmé, čoho sa navrhovateľ domáha. Ak je účastníkom

štát, návrh musí obsahovať označenie štátu a označenie príslušného štátneho orgánu, ktorý bude za štát konať. ... (2) Navrhovateľ je povinný k návrhu pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, okrem tých, ktoré nemôže pripojiť bez svojej viny.

Náležitosti návrhu na začatie konania, vzhľadom na skutočnosť, že právna úprava platná do 31. 12. 2012 nevyžadovala osobitné náležitosti, Občiansky súdny poriadok upravuje tak, že trvá len na tých, ktoré sú celkom nevyhnutné na to, aby bolo jasné, o čom a na akom podklade má súd rozhodovať. Opisom rozhodujúcich skutočností navrhovateľ prezentuje skutkové okolnosti, od ktorých odvodzuje opodstatnenosť svojho návrhu. Povinnosť navrhovateľa uviesť rozhodujúce skutočnosti vyplýva aj z ustanovenia § 120 Občianskeho súdneho poriadku, z ktorého je zrejماً povinnosť preukázať tvrdenia účastníkov konania. Vymedzenie rozhodujúcich skutkových okolností priamo závisí od obsahu právnej úpravy obsiahnutej v hmotnoprávných predpisoch, ktoré sú predmetom konania. Rozhodujúce skutočnosti musia byť opísané aspoň takým spôsobom, aby umožňovali posúdenie totožnosti veci. So zreteľom na ust. § 101 Občianskeho súdneho poriadku, splnenie povinnosti, opísať rozhodujúce skutočnosti pravdivo, nie je procesnými prostriedkami vynutiteľné a môže nájsť svoj odraz iba v rozhodnutí vo veci samej. Posudzovať súlad žaloby s hmotným právom ešte pred tým, ako bude požadovaný nárok vecne prejednaný, súdu neprislúcha. Riziko, že takto formulovanej žalobe nebude vyhovené, nesie v plnom rozsahu navrhovateľ, navyše ak je zastúpený právnym zástupcom, advokátom.

Podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom do 31. 12. 2012 - (1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. (2) Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 9 ods. 1, 2, 4 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení platnom od 1. 1. 2013

(1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&zssrlnkid=14351044&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=504361&FragmentId2=504361>> a d) Ústavy Slovenskej republiky <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&zssrlnkid=14351044&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=504369&FragmentId2=504369>> a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&zssrlnkid=14351044&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=504545&FragmentId2=504545>>.

(2) Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov....

(4) Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Zákonom č. 412/2012 Z. z. <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=3204308>> účinným od 1. 1. 2013 došlo k doplneniu § 9 <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=4425063&FragmentId2=4425066>> zákona č. 514/2003 Z. z. o nové odseky 3 <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=5783620&FragmentId2=5783620>> a <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=4425066&FragmentId2=4425066>> v nadväznosti na možnosť dotknutých osôb domáhať sa ochrany svojich práv v prípade prieťahov v konaní pred súdom alebo iným orgánom, a to s využitím inštitútu ústavnej sťažnosti podľa ustanovenia § 127 ods. 1 Ústavy SR <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=504598&FragmentId2=504598>>. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=504228&FragmentId2=504228>>, je kompetentný preskúmať Ústavný súd SR, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť vecí, správanie účastníka a postup súdu (napr. nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=28762>>, ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predsedu súdu na podklade sťažnosti na prieťahy). Toto hmotnoprávne ustanovenie však bolo vnesené do právnej úpravy až novelou účinnou od 1. 1. 2013 a nie je dané prechodné ustanovenie k danej novele, preto sa v súlade s právnou teóriou musí aplikovať hmotnoprávne ustanovenie platné v čase vzniku nároku, resp. v čase uplatnenia nároku na predbežné prerokovanie nároku príslušným orgánom (23. 4. 2012) a na súde (27. 9. 2012), t.j. znenie ustanovenia § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom v čase uplatnenia nároku, t.j. do 31. 12. 2012. Navrhovateľ uplatnil svojimi žalobami nároky na súde pred účinnosťou novelizovaného znenia zákona. Na predmetné konania je nutné aplikovať právny stav v čase vzniku škody, resp. uplatnenia náhrady škody, t.j. do 31. 12. 2012. Vzhľadom na uvedené všeobecný súd je oprávnený rozhodovať o nárokoch navrhovateľa v prípade prieťahov konania, resp. nesprávneho úradného postupu, uplatnených žalobami dňa 27. 9. 2012 podľa hmotnoprávnych ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom do 31. 12. 2012.

Nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím ako aj spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s orgánom príslušným podľa ustanovenia § 4 a § 11 zákona č. 514/2003 Z. z. Právna úprava umožňuje poškodenému domáhať sa svojho nároku na náhradu škody, resp. neuspokojenej časti na súde, avšak iba v prípade ak príslušný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti. Ak poškodený uplatnil nárok na náhradu škody bez predchádzajúceho predbežného prerokovania, nemôže súd ani zamietnuť návrh, ani konanie zastaviť, ale má poškodeného vyzvať na odstránenie nedostatku tejto podmienky so stanovením primeranej lehoty podľa § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. V prípade podania návrhu na predbežné prerokovanie mal by súd počkať až do skončenia prerokovania pred príslušným ústredným orgánom bez toho, aby konanie prerušil (R 20/1981).

Navrhovateľ podľa Sprievodného listu k žiadostiam o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23. 4. 2012 (podľa zoznamu uloženom na Okresnom súde Bratislava V v Spr. 3482/2012), doručenom odporcovi podľa podacej pečiatky dňa 23. 4. 2012, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku v tomto konaní prejednávacom podal dňa 23. 4. 2012, svoj nárok uplatnil postupom podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. a tým splnil podmienku predbežného prejednávania nároku hromadným podaním žiadostí zo dňa 23. 4. 2012 na Ministerstve spravodlivosti SR ako orgáne príslušnom podľa § 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Odporca v šesťmesačnej lehote, t.j. do 23. 10. 2012 nárokom navrhovateľa nevyhovel, navyše vo vyjadrení doručenom tunajšiemu súdu dňa 25. 9. 2013 uviedol, že nárokom navrhovateľa nemieni vyhovieť, nakoľko považuje nároky za nedôvodné a tým mal súd preukázané splnenie procesných podmienok na konanie v zmysle § 16 zákona č. 514/2003 Z. z. o nárokoch na náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatnených podľa cit. zákona. Skutočnosti uvádzané odporcom

vo vyjadrení, týkajúce sa nečinnosti navrhovateľa pri predbežnom prerokovaní jeho nárokov nemá za následok, že k predbežnému prerokovaniu nedošlo a žaloby sú podávané predčasne. Posudzovanie konania navrhovateľa, resp. že na výzvy odporcu na doplnenie podaní nereagoval, by mohlo mať význam len v prípade úspechu navrhovateľa v súdnom konaní pri rozhodovaní o náhrade trov konania o predbežnom prerokovaní jeho nároku na náhradu škody.

Okresný súd Bratislava V v súlade s ustanovením § 35 ods. 4 OSP oznámil listom zo dňa 22. 2. 2013, sp. zn. Spr. 3097/2013 Okresnej prokuratúre Bratislava V súdne konania začaté vo veciach zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom na základe hromadne podaných žalobných návrhov navrhovateľom z 27. 9. 2012.

Navrhovateľ žiadal o veci rozhodnúť medzitýmnym rozsudkom podľa § 152 ods. 2 OSP. Súd v prejednávanej veci nevyhovел návrhu navrhovateľa ako nedôvodnému, pre ktorý postup súdu nie je potrebné vydanie zvláštného rozhodnutia ani zdôvodnenie v rozhodnutí o veci samej.

Navrhovateľ ďalej namietol príslušnosť Okresného súdu Bratislava V, ako súdu, ktorý by mal byť vylúčený z konania a rozhodovania vo veci z dôvodu, že tunajší súd svojím nesprávnym úradným postupom/nezákonným rozhodnutím v exekučných konaniach spôsobil navrhovateľovi škodu, ktorú svojím žalobným návrhom navrhovateľ uplatňuje voči štátu.

Krajský súd v Bratislave rozhodnutím č. k. 4Nc 114/2012 - 22 z 17. 10. 2012 nevyvylúčil zákonnú sudkyňu Okresného súdu Bratislava V z konania a rozhodovania z prejednávanej veci, nakoľko nezistil dôvody na jej vylúčenie. Právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave o nevyvylúčení sudcu tunajšieho súdu z prejednávania predmetnej veci bol sudca, ktorému bola vec náhodným výberom pridelená, viazaný (zákonný sudca - určenie osoby sudcu uskutočnené priamo na základe zákona - odmietnutie sťažností navrhovateľa voči rozhodnutiam Krajského súdu v Bratislave Ústavným súdom Slovenskej republiky: Uznesenie IV. ÚS 688/2013 z 12. 12. 2013, II. ÚS 460/2013 z 26. 9. 2013).

Vzhľadom na uvedené Okresný súd Bratislava V v zmysle § 85 ods. 3 a § 87 písm. a) a b) OSP je miestne príslušným všeobecným súdom na prejednanie a rozhodnutie vecí predmetnej veci.

Navrhovateľ v žalobnom návrhu k dôkaznému bremenu, ktoré ho ako účastníka konania v zmysle § 120 OSP zaťažuje uviedol, že objektívne nedisponuje listinnými dôkazmi ako: rovnopisom príslušného exekučného titulu, ani návrhom na vykonanie exekúcie s dátumom doručenia súdu, ktorý odovzdal v zmysle ust. § 39 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch ako nutnú prílohu k návrhu na vykonanie exekúcie zvolenému súdному exekútorovi, zápisnicou spísanou exekútorom ako návrh na vykonanie exekúcie, ktoré listiny sú v dispozícii zvoleného súdneho exekútora. Prekážky vyplývajúce z uvedených skutočností sa navrhovateľ snažil odstrániť tým, že ako dôkaz označil príslušný spis exekučného súdu, ktorý podstatné listiny obsahuje s označením spisovej značky pridelenej súdnym exekútorom, nakoľko exekučný súd neoznámil navrhovateľovi spisovú značku, pod ktorou došlo k registrácii exekučného konania na všeobecnom súde. Navrhovateľ sa údajne ako poškodený dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody po doručení upovedomenia o začatí exekúcie (navrhovateľ nepredložil ani túto listinu do spisu). Navrhovateľ žiadne ďalšie dôkazy neoznačil.

Súd vykonal na pojednávaní v súlade s § 101 ods. 2 OSP v neprítomnosti účastníkov konania, ktorým bolo predvolanie riadne doručené, dokazovanie a to výpisom z obchodného registra Okresného súdu Bratislava 1 odd. Sro, vl. č. 23636/B spoločnosti navrhovateľa; originálom pripojeného príslušného exekučného spisu Okresného súdu Bratislava V z oddelenia registra Er, v ktorom navrhovateľ namietal nesprávny úradný postup súdu a uplatnil náhradu škody a nemajetkovej ujmy (predovšetkým žiadosťou exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhom navrhovateľa na vykonanie exekúcií, exekučným titulom - príslušnými rozhodnutiami exekučného súdu atď.); Sprievodným listom k žiadosťiam o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23. 4. 2012, doručeným odporcovi podľa podacej pečiatky dňa 23. 4. 2012 založené do registra Okresného súdu Bratislava V Spr. 3482/2012, samotné žiadosti o predbežné prerokovanie nárokov na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v konkrétnych veciach navrhovateľ a ani odporca nepredložili.

Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav:

Navrhovateľ je podľa výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I odd. Sro vl. č. 23636/B právnickou osobou, obchodnou spoločnosťou.

Odporca nepoprel, že mu bola doručená písomná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava V a vo svojom vyjadrení odmietol žiadosť navrhovateľa ako neopodstatnenej vyhovieť.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 37Er 8041/2008 zistil súd v prejednávanej veci nasledovný skutkový stav:

Navrhovateľ uplatnil náhradu škody 125,- Eur ako náklady na správu pohľadávky a nemajetkovú ujmu vypočítanú z paušálnej sumy 660,- Eur ročne = 55,- Eur mesačne, t.j. za navrhovateľom tvrdenú nečinnosť súdu v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 37Er 8041/2008 viac ako 173 dní = 319,- Eur z dôvodu, že podľa tvrdenia navrhovateľa podal návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi (bez uvedenia mena súdneho exekútora v žalobnom návrhu) pre vymoženie pohľadávky zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX dlžníka/povinného: B. V., vedenej súdnym exekútorom pod sp. zn. EX XXXXX/XXXX. Súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (bez uvedenia dátumu podania žiadosti súdu v žalobnom návrhu). Súd o žiadosti mal rozhodnúť až dňa 3. 12. 2008 (v omeškaní viac ako 6 mesiacov č.l. 2 - č.l. 3 druhá strana - viac ako 173 dní), t.j. po zákonom stanovenej 15-dňovej lehote. Návrh na predbežné prerokovanie nároku navrhovateľ podal Ministerstvu spravodlivosti SR 23. 4. 2012, čo preukazoval potvrdením o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Odporca do podania žaloby pozitívne nereagoval.

Z údajov poskytnutých navrhovateľom, súd z exekučného spisu sp. zn. 37Er 8041/2008 zistil, že súdny exekútor X.. Y. S., EX XXXX/XXXX na základe zápisnice spísanej exekútorom dňa X. XX. XXXX, na návrh navrhovateľa, zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Máčajom proti povinnému: B. V., nar. XX. X. XXXX (navrhovateľ nesprávne uvádza dátum jej narodenia X. X. XXXX) na vymoženie istiny 10 080,- Sk s príslušenstvom, špecifikovaným v zápisnici ako návrhu na vykonanie exekúcie v zmysle rozsudku rozhodcovského súdu, požiadal listom doručeným súdu dňa 1. 12. 2008 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu: Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR 05689/08 zo dňa 30. 7. 2008, právoplatný dňom 8. 9. 2008, vykonateľný 11. 9. 2008, ktorým bol povinný zaviazaný na zaplatenie 10 080,- Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 9 840,- Sk od 25. 1. 2008 do zaplatenia a náhradou trov rozhodcovského konania v sume 3 925,- Sk. Závazok povinného vznikol zo zmluvy o úvere.

Okresný súd Bratislava V o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie označenej exekúcie, doručenej súdu dňa 1. 12. 2008, rozhodol dňa 3. 12. 2008 (2 dni) vydaním Poverenia č. XXXXXXXXXXXX, doručeným súdnemu exekútorovi 12. 12. 2008 a nie ako tvrdí navrhovateľ v omeškaní viac ako 6 mesiacov (173 dní).

Exekučné konanie začalo dňom prijatia návrhu na vykonanie exekúcie súdnym exekútorom 1. 11. 2008. Na exekučné konanie sa vzťahuje Exekučný poriadok v znení k tomuto dňu. Podľa § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Z. z. (EP) v znení k 1. 11. 2008, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. (2) Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Súd v predmetnom exekučnom konaní nezistil nesprávny úradný postup vzhľadom na skutočnosť, že poverenie bolo súdnemu exekútorovi vydané v zákonnej lehote 15 dní od podania žiadosti v súlade s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Odporca vzniesol námietku premlčania práva navrhovateľa - premlčacia doba začala plynúť dňom 12. 12. 2008, čo je deň doručenia poverenia exekútorovi a uplynula by 12. 6. 2012 (12. 12. 2011 + 6 mesiacov). V prípade opodstatnene uplatneného nároku navrhovateľa vzhľadom na podanie žaloby na súd 27. 9. 2012 by v prejednávanom prípade došlo k premlčaniu jeho práva.

Navrhovateľ v prejednáwanej veci uplatňoval voči štátu, zastúpenom Ministerstvom spravodlivosti SR podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mala byť navrhovateľovi spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava V v exekučnom konaní na tom skutkovom základe, že na žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia súd o žiadosti nerozhodol v zákonom stanovenej lehote, t.j. 15 dní od doručenia žiadosti (§ 44 ods. 2 EP). Toto tvrdenie ako bolo vyššie uvedené nie je pravdivé.

Každý z účastníkov konania nesie dôkazné bremeno o svojich tvrdeniach. Navrhovateľ musí hodnoverne preukázať tvrdenia uvedené v žalobe, inak mu nie je možné uplatnený nárok priznať (aj keď je druhý účastník v konaní nečinný). Taktiež odporca nesie dôkazné bremeno o svojich tvrdeniach uvedených v rámci obrany proti žalobe. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonávajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne výnimočne aj iné než navrhnuté dôkazy, a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takomto prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tomu účastníkovi, na ktorom predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

Navrhovateľ v prejednáwanej veci tak, ako je podrobne vyššie uvedené, nepreukázal existenciu podmienok pre úspešné uplatnenie svojich nárokov na náhradu škody, ktorá mu podľa tvrdenia v žalobe vznikla nesprávnym úradným postupom; či už existenciu nesprávneho úradného postupu, tak aj vznik škody a príčinnú súvislosť vzniku škody s nesprávnym úradným postupom, t.j. neunesol dôkazné bremeno.

K nároku uplatnenému navrhovateľom súd poukazuje na nasledovné :

Podľa § 9 „Nesprávny úradný postup“ zákona č. 514/2003 Z. z. v znení do 31. 12. 2012 (1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. (2) Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31. 12. 2012, zodpovednosť podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa účinnosti zákona, a na škodu spôsobenú odo dňa účinnosti zákona nesprávnym úradným postupom; zákon nadobudol účinnosť dňom 1. 7. 2004.

Ustanovenie § 9 zákona zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá predpokladá súčasné splnenie troch podmienok: 1) nesprávny úradný postup, 2) vznik škody a 3) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ich existencia musí byť v súdnom konaní bezpečne preukázaná a nepostačuje len záver o pravdepodobnosti splnenia niektorej z nich.

Zákon č. 514/2003 Z. z. obsahujúci špeciálnu právnu úpravu zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom štátu definuje pojem škody v ust. § 17 a upravuje rozsah jej náhrady v ust. § 18. V zmysle § 25 ods. 1 zákona, ak osobitný zákon neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú zákonom č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. Spôsob a rozsah náhrady škody v rovnakom znení ako § 17 ods. 1) zákona č. 514/2003 Z. z. upravuje § 442 ods. 1) Občianskeho zákonníka.

Podľa § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom do 31. 12. 2012 - (1) Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. (2) V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. (3) Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení...

Žiadny právny predpis Slovenskej republiky nezakladá možnosť odškodnenia, ktoré by nezávisle na majetkovom stave poškodeného a bez ohľadu na majetkovú ujmu stanovil určitú satisfakciu, ak bolo preukázané porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Nesprávnym úradným postupom je také porušenie povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote (Rozsudok NS ČR č. 28Cdo 4512/2011 z 25. 4. 2012). Nesprávny úradný postup v zmysle ust. § 9 zákona možno vykladať ako porušenie pravidiel stanovených právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti, a to i pri takých úkonoch, ktoré sú vykonávané v rámci činnosti rozhodovacej, avšak neodrážajú sa bezprostredne v obsahu vydaného rozhodnutia. Z tohto hľadiska za nesprávny úradný postup, vedúci k zodpovednosti štátu, je nutné považovať aj nevydanie, resp. oneskorené vydanie rozhodnutia, ak malo byť v súlade s uvedenými pravidlami správne vydané v stanovenej lehote (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), prípadne iná nečinnosť štátneho orgánu, či iné vady v spôsobe vedenia konania, to všetko za predpokladu, že poškodenému vznikla škoda, ktorá je v príčinnej súvislosti s uvedeným postupom, teda ak je nesprávny postup orgánu štátu so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku (Rozsudok NS ČR 28Cdo 5171/2008 z 13. 11. 2012).

Tunajšiemu súdu je z jeho rozhodovacej praxe známe, že navrhovateľ podával žiadosti na udelenie poverenia na vykonanie exekúcií hromadne, teda v rovnakom čase zaťažil všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom k čomu musel počítať s určitým technicko- administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s časovým odstupom. Preto tunajší súd poukazuje na stanovisko Ústavného súdu SR, ktorý odvolávajúci sa na jeho doterajšiu judikatúru tvrdí, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, II. ÚS 57/01). Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01).

Účastníci sa nedostavili na nariadené pojednávanie (v poradí tretie). Týmto svojim konaním sa účastníci ukrátili o možnosť vypočuť si na pojednávaní stanovisko súdu podľa § 118 ods. 2 OSP, teda stanovisko súdu, čo považuje vo veci za sporné, ktoré otázky vidí ako nepreukázané a ktoré dôkazy v konaní vykoná, či nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli. Účastníci konania boli poučení o povinnosti označiť a predložiť dôkazy a skutočnosti najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a OSP) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada (§ 120 ods. 4 OSP). Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Prvé nariadené pojednávanie (18. 11. 2013) bolo odročené z dôvodu procesného návrhu navrhovateľa na prerušenie tohto konania, podaného súdu dňa 15. 11. 2013 z dôvodu, že v prejednávaní veci nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci na prejednanie a rozhodnutie nestrannému súdu. Tento procesný návrh navrhovateľa bol tunajším súdom

uznesením č. k. 41C 196/2012 - 66 z 15. 1. 2014 zamietnutý. Odvolanie navrhovateľa voči tomuto rozhodnutiu odvolací súd uznesením 25. 7. 2014 odmietol. Druhé nariadené pojednávanie na 24. 11. 2014 bolo odročené z dôvodu procesného návrhu navrhovateľa na prerušenie tohto konania podaného súdu dňa 20. 11. 2014. Prerušenie konania žiadal do času rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach položených mu Okresným súdom Prešov vo veci, sp. zn. 7C 6/2010. Aj tento procesný návrh bol tunajším súdom uznesením č. k. 41C 196/ 2012 - 59 z 24. 11. 2014 zamietnutý. O odvolaní navrhovateľa proti tomuto rozhodnutiu odvolací súd uznesením č. k. 10Co 144/2015 - 78 z 30. 4. 2015 rozhodol tak, že uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Totožné návrhy na prerušenie konania, ako bol návrh z 15. 11. 2013 a z 20. 11. 2014 podal navrhovateľ aj pred vykonaním tretieho pojednávania v tejto veci, nariadeného na 6. 7. 2015. Z tohto dôvodu žiadal opäť aj o zrušenie nariadeného pojednávania. Vzhľadom na to, že o procesných návrhoch navrhovateľa na prerušenie konania bolo už súdom právoplatne rozhodnuté, ako aj na skutočnosť, že Ústavný súd o sťažnostiach navrhovateľa viažucích sa aj k prejednávanej veci už rozhodol tak, že sťažnosť navrhovateľa pre nedostatok právomoci odmietol, nebol daný dôvod na opätovné rozhodovanie o totožných procesných podaniach navrhovateľa.

Súd preto návrh na základe vyššie uvedených skutkových zistení a s poukazom na citované právne predpisy ako nepreukázaný a nedôvodný zamietol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Súd o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP. Odporca bol v konaní v plnom rozsahu úspešný. Mal by právo na náhradu trov konania, ktoré aj vo svojom vyjadrení k žalobným návrhom uplatnil, ale zo spisu súd nezistil žiadne trovy, ktoré by mali odporcovi vzniknúť, preto vyslovil, že odporcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15. dní odo dňa jeho doručenia, písomne v 2 vyhotoveniach na tunajšom súde.

Odvolanie voči rozsudku musí obsahovať tieto náležitosti:

- musí byť z neho zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané datované,
- musí sa v ňom uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie, ktoré nebude mať tieto náležitosti, odvolací súd odmietne.